

СОФИЈА ЖИВКОВИЋ

РАСИПАЊЕ БОЈЕ

ЛЕСЕР УРИ ЈЕ ЧЕКАО

Вечерас, он стоји а потези су му неправилни,
Насликао је кишу и кочије умрљане сенкама пролазника,
Али није успевао трамвајске шине и реку,
Лесер зна и зато не може да наслика:
Волећи није јавна ствар, волети се носи у новчанику
Као фотографија или папирни подметач из кафеа, заједно са мало
Парфема на шалу и укусом дима,
Волећи није за јавносћ, као што нису и неке непознате собе
У којима се таложе лажне љубавне приче,
(Овај крај је довољно ничији, ушушкан у влагу, али не у мемлу;
Скупоцена ти је кожа, кад савамалске љубави већ нису,
И одолева новембру, пресавијена је преко црта лица
Нарушених лошим даном), вечерас, кажем ти, и
Стежем шал, савршено кројен као круг, натруњен
Исцепканим папирићима и
Понеком власи косе што ју је време истргло из неког сусрета.
Како си?
Како си, али заиста?
Оставила сам две пуне чаше, два пуна универзума,
Шал је лежао на софи, понела сам комадиће папирног
Подметача из Мажестика, за који сам добила наређење
„баци га”, Лесерова кичица не успева да наслика
Тај моменат „баци га”, њему је све потамаан,
И моја хаљина и кишобран и рука у џепу, сливају му се
Беч и Београд у једну реку, он стоји и чека,

Идем по
Шинама које нас довозе до
Тачака где се магла и ноћ састављају у једно па настаје ново доба
дана,

Тражим ветар који је посуо звезданом прашином
Тај шал, правилан као круг, правилнији од Лесерових потеза вечерас.
Опрости, овде где сам ја толико је загушљиво,
Овде где сам била ја, целе ноћи је било толико загушљиво,
Више него у свим кафанама где су цигарете обавезне,
Не могу да кажем шта је писало на папиру за који ми је
Речено да бацим – размрљано је,
Мирис се расуо

У милиатоме по мојој соби, учинила сам оно што се дешавало
У мени – поцепаност, нимало савршен круг као шал, слична
Поцепаност као Лесерови потези када не може да наслика ништа,
Како си?

Колико даљине треба да ти кажем да је тако морало?
Поцепала сам Лесерова платна, он сада стоји и чека,
Ниједно место у граду нас није хтело, ноћас, спавала сам
Са шалом око врата као обешењак,
Олуја се дешавала на прозору,
Олуја се дешава и сада, на ведром небу,
Савршеном за сликање, он стоји и чека и даље,
Он не успева,
Ниједно стабилно место нас није хтело никад:

Само киша,

Само њираваји,

Можда смо хтели и нешто што није могло
Да се стави испод покривача од стакла,
Све је остало како је и било,
Шоље, чаше наивно бојене, кафа
У кеси залепљеној изолир-траком
Којом се лепи стакло на згради када пукне,
Када се нервозни комшија враћа кући после љубавнице,
Када пожурим од кише помешане са
Поплавом, пожурим, не стигнем увек,
Не нађем све увек на истој адреси,
Опрости због дигресија, због неуспелих
Свих покушаја да савладам лепоту,
Поцепај све фотографије у мојој глави ако је лакше тако,
А слике ћу размрљати ја,
(Видим како се дим
Моје цигарете прожима са нежним мирисом шала)

Када обришем лице крпом за сребро, оставим таман траг на њој,
(Умем да слушахм ћутања која поломе речи на пола)
На пијаци продају половне ствари,
Ја сам
Пронашла твој живот испод украсног папира,
Све се могло опипати испод, а ништа додирнути,
(Толико ме боли та рана коју сам ти направила
Исечена у звуку: Како си?)
У џепу моје ташне шушкају
Комадићи папира, комадићи дана, када сам знала да не постоји
друго

Решење осим да поцепам сва написана и неписана правила,
Видиш, *йочело је џејањем,*
Све сам остало заборавила и промешала кашичицом
У кафеној шољи, испарило је кроз мехуриће шампањског вина,
На месту где би требало да буде срце
Може да се укуца само шифра, као у оној Паундовој песми:
Шйейхербсй, моја хаљина боје црвено-црног шаха,
Уйицај Лесера Урија на кишне йределе,
Маџла са неколико река, шал у облику великог круга од дима
џигарейе,

И шта сам оно почела да причам, а завршила сам на позној јесени
и шаховској хаљини?

Они комадићи хартије постану комадићи стакла,
Док други около спавају
И немају шта ни да поцепају, а ја немам шта да
Продам осим свог данашњег дана, све сам бацила,
Овога пута ја сам рекла тако себи: „баци”, и музика се
Као радиоактивни отпад таложила у канти за смеће;
А видиш,
Она се чује и даље, из џепа ташне,
Из џепа на кожи, она се и даље надглашава са
Одласком, она се и даље бори са Лесеровим поцепаним платнима.

РАСИПНИШТВО

Питаш ме колико ми још треба до додиривања сазвежђа
Неухваћеног у Лесерово платно,
Дишеш помешано са олујом и маглом,
А ја хватам опиљке звукова и носим их са собом
У цепу сакоа, закопчавам их са кошуљом,
Сређујеш ствари под углом од 90 степени и
Питаш ме колико ми повреда још треба, великодушно,
Радо ћеш учинити све за мене,
И посекотине и ране, све што ми треба,
(Борба са кошуљом,
Слично као руже када пробијају окна,
Распукне стакло и замирише улица)
Без расипништва нити претеривања и у чему,
Ја одлажем путеве који ме воде у еденски мир,
Зато често лежим и тражим оно неименовано
Сазвежђе, оно се једино може видети из неке собе
Удаљене читавих стотину градова звезда од мене,
Собе која не хаје за умирење,
Собе која је створена за дошаптавање,
Док желим да пребришемо границу тела
И постанемо глас који ме је позвао једне вечери ка једном месту;
Понекад, док ти нудим расипништво,
Можда можеш сести у сенку ружа зелених од
Боје испод мојих капака, и чути све,
Моје расипање служи да умањи
Празнину собе после одсутних људи,
Да пронађе реч која има снагу подивљале боје;
Знаш све разлоге расипања,
Сигурна сам да понекад чујеш ехо
Тог гласа.